

Overweging zondag 28 februari 2021 – In het licht

Jaar B, 2^e zondag van de Veertigdagentijd

Genesis 22. 1-2.9a. 10-13. 15-18 / Romeinen 8, 31b-34 / Marcus 9, 2-10

In deze tijd van inkeer lezen we dat God zich steeds meer kenbaar wil maken aan de mens, steeds meer een relatie met ons wil, steeds weer pleit voor leven. Hij wil dat we naar Hem luisteren, op Hem vertrouwen en dat we bereid zijn alles voor Hem over te hebben.

God zal geen mensenoffers van ons vragen, maar vraagt ons niet aan onszelf te denken, om bereid te zijn ons leven op te geven en met Hém mee te gaan.

In deze Veertigdagentijd kunnen we al oefenen met onszelf beproeven: hoe het is om dierbare zaken op te geven. Dat kan in het klein, door lekkere hapjes en drankjes en tussendoortjes te laten staan. Dat kan door stil te worden en over God na te denken; zodat we misschien kunnen horen wat Hij van ons wil.

Want God roept ook ons, zoals hij Abraham riep. Luisteren wij dan en brengen wij gehoor aan Gods plannen met ons?

Zijn wij niet vaak geneigd eerder te luisteren naar onze eigen stem, naar de stem van angst en schijnveiligheid? Of naar wat wij 'trouw zijn aan onszelf' noemen? Is dat niet vaak meer eigenwijsheid, opstandigheid of verlangen naar rust of erkenning? Vertalen we trouw zijn aan onszelf niet vaak met het centraal stellen van onszelf om onszelf gerust te stellen?

God garandeert geen rust.

Deze Veertigdagentijd is een oefening in luisteren. Niet naar onszelf, maar naar God. En Hij vertelt ons dat wij naar Jezus moeten luisteren. Jezus licht op waar we bij hem zijn in gebed.

Kunnen wij met Abraham 'Hier ben ik' zeggen en op weg gaan, in gebed gaan? Hoe doen we dat? Hoe weten we dat het God is die ons roept?

Door te bidden en stil te zijn en aandacht te hebben voor Hem; door los te komen van ons eigen ik. God komt op zijn eigen tijd en blijft niet bij ons op onze uitnodiging; Hij blijft niet in een tent bij ons, omdat wij dat zo graag willen. En Hij blijft niet slechts bij óns, omdat Hij er is voor iedereen.

Niemand heeft het alleenrecht op God; niemand kan over Zijn wil beschikken, niemand weet wat God met ons voorheeft. Ook dat stelt ons voor een beproeving: is ons geloof gebaseerd op vertrouwen of op angst?

Op de berg raakten hemel en aarde elkaar. Jezus ís Gods Zoon. God wíl dat we leven. Hij is die ene God van Abraham. Hij is die ene God die ons vraagt Hem te vertrouwen. Durven we dat aan?

Uit de Bijbel mogen we leren dat God het goede met ons voorheeft. Onze God is een betrouwbare God, die niet loslaat, die met ons door de woestijn trekt en een wereld van licht laat zien die werkelijkheid wordt. Die laat zien dat er meer is dan dood en ellende: de belofte van Pasen. Dát mag ons hoop en kracht geven om door te gaan.

God is altijd anders. Hij is de Ander; nabij en onbegrijpelijk. Hij is van voor alle tijden en van na alle tijden. Hij staat hier in dat andere, schitterende, overweldigende licht. Een licht dat we niet vast kunnen houden. Dat kan ons bang maken.

Bidden is luisteren en onze angsten onder ogen zien. God laat óns niet los, maar komen wij los: van onze ideeën, van onze beelden van God? Durven wij in dat licht te kijken? Durven wij met andere ogen te kijken?

Die beelden, die angst loslaten kan net als geloven niet zonder vertrouwen. Alleen in vertrouwen, juist als je niet weet hoe een en ander uitpakt, ontstaat ruimte – zoals bij Abraham, die luisterde en deed wat hem opgedragen werd, en ervoer dat de Heer voor ons zal zorgen.

Loslaten geeft ruimte. Ruimte in je hart, ruimte voor de ander en voor de Ander, voor God. Ruimte in je geest voor inzichten waartegen je je misschien juist afzet – zoals de leerlingen, die Jezus voor zichzelf wilden houden en hun verwachtingen en wensen moesten loslaten.

Die niet wilden accepteren dat Jezus zijn dood tegemoet ging en niet konden geloven dat dat niet het einde zou zijn. Loslaten is: geen tent bij Hem opzetten, Hem niet naar onze hand zetten.

Loslaten is bereid zijn: bereid zijn Jezus na te volgen. Bereid zijn je leven te veranderen. Bereid zijn niet op te geven. Bereid zijn net als Hij lief te hebben tot de laatste snik.

Loslaten is toelaten. Als we Jezus in ons hart toelaten – en Hem in die onbegrensde ruimte van ons hart laten groeien, dan geeft dat vrede en vreugde. Ons hart kan knappen van vreugde; misschien heeft u dat wel eens ervaren! Dat geeft licht, dat maakt licht. Dan stralen ook wij licht uit. Want dan komt Jezus in ons aan het licht.

Ruimte máákt licht. God is die ruimte. God is dat licht. Zijn licht straalt dan door ons heen naar anderen toe. Net als op die berg.

Liefhebben is wat we moeten oefenen deze Veertigdagentijd. Méér dan dat kopje koffie of glaasje wijn laten staan. We moeten onze angsten en boosheid offeren op dat altaar van hoop; onze verontwaardiging, onze eigenliefde. We moeten ons opdragen aan God.

Ons richten op wat goed is, op wat goed is voor de ander, op wat goed is voor de wereld en ons dáár voor inzetten. Los van onszelf, vrij om Jezus te volgen.

Liefhebben is wat we moeten oefenen in *deze* wereld. Want we moeten die berg weer af, terug naar het gewone leven. Solidair zijn, barmhartig zijn, offers brengen, dienen. Daar waar onrechtvaardigheid is en armoede, ziekte en geweld, licht brengen waar geen licht meer schijnt. En Jezus gaat met ons mee. Wij hoeven het niet alleen te doen. Zijn heerlijkheid geeft ons kracht onderweg.

Liefhebben is wat we moeten oefenen in de wereld waar Jezus gekruisigd zal worden, zodat er weer hoop en toekomst is voor iederéén die een kruis draagt.

God is een geheim. Een geheim dat we mogen kennen. Een geheim dat zich kenbaar maakt. In licht, niet in duisternis. Jezus licht op waar liefde is.

Liefhebben is wat we moeten oefenen, omdat God óns liefheeft. Zijn licht is ons licht. Daarmee zijn we echt op weg naar Pasen.

Amen.